

Græske Indskrifter fra Olbia.

Af Prof. L. Ussing.

Den Plads iblandt Handelsstæderne ved det Sorte Hav, som Odessa nu indtager, indtoges i den klassiske Oldtids bedste Dage af Olbia. Allerede i det 7de Aarh. f. Chr. havde Milesierne anlagt denne Koloni «i den nordligste Spids af Pontos», som det hed, nær ved Udløbet af den store Flod Borysthenes (Dniepr). Den laa i Borystheniternes Land og kaldtes i Almindelighed «Borystheniternes Handelsplads» eller simpelt hen Berysthenis; dog laa den i Virkeligheden ikke ved Floden af dette Navn, men paa Floden Hypanis' (Bugs) vestlige Bred omtrent ligeoverfor det nuværende Nikolajev; Ruinerne findes ved Hlinsky. Denne langt fremskudte Post af den helleniske Kultur har haft en betydelig Indflydelse paa de omboende Barbarer, men er ogsaa selv ikke bleven upaavirket af dem. Da den helleniske Kulturs kraftige Ungdomstid var forbi, var det saare vanskeligt at modstaa Trykket fra de mægtige og talrige Barbarerfolk, der omgav Staden; mere end én Gang maatte Hellenerne bukke under i Kampen, og i Begyndelsen eller Midten af det 1ste Aarh. f. Chr. blev Staden endelig erobret og fuldstændig ødelagt af Geterne. Det barbariske Folk følte dog snart Savnet af dette Berøringsled med den helleniske Kultur og fik en Del af de gamle Indvaanere til at komme tilbage igjen. Der rejste sig en ny By paa samme Sted, men meget mindre i Udstrækning,

meget fattigere, meget mere afhængig af de omgivende Barbarer og stærkt blandet med ugræske Elementer, som det bl. A. ses af de barbariske Personnavne.

Det gamle Olbia har efterladt sig en Del Mønter og Indskrifter. Af disse sidste, der findes i Böckhs Corpus Inscriptionum Græcarum, 2det Bind, Nr. 2057 ff., har navnlig det vidtløftige Dekret til Ære for Protogenes (2058) opnaaet en fortjent Berømmelse, men ogsaa de følgende Numere have stor Interesse, og jeg er saa heldig ved en Landsmands Velvillie at kunne forøge Antallet af de olbiopolitanske Monumenter med en lang og velbevaret Indskrift. Professor Thor Lange i Moskva opholdt sig i Sommer i Kischenev, og gjorde der Bekjendtskab med Hr. Surutschán, en rig Privatmand, der er ivrig Archæolog og foranstalter Udgravninger i Tyras og Olbia. Den store Indskrift, som her skal meddeles, blev fundet midt paa Torvet i Olbia. Den laa heldigvis med Skriften nedad som Trin ved Kanten af en Brønd i Grev Mussin Puschkins Forpagtergaard. Ejeren har foræret den til Hr. Surutschán, og den findes nu i hans Museum i Kischenev; Prof. Lange har sendt mig en Afskrift og et fortrinligt Papirsafttryk af den. Dens Højde er 1,535 Metr., Bredden 0,75, Tykkelsen 0,29. Marmorblokken har tidligere enten været meget større og er bleven savet over, eller den har været stillet sammen med en anden Marmorblok; thi paa dens højre Side findes Slutningen af en ældre Indskrift saa lydende:

EYPHΣIBIONΔHMHTPIOYΔIIBΑΣΙΛEΙ
ENEKENKAIEYNOIΑΣTHΣEΙΣAYTON

. . . . Εύρησιβιον Δημητρίου Διὸ Βασιλεῖ
. . . . ἔνεκεν καὶ εὐνοίας τῆς εἰς αὐτόν.

Det har altsaa været Fodstykke for en Statue af Heuresibios Demetrios' Søn, oprejst af en taknemmelig Ven i eller ved Zeus Basileus' Helligdom. Det er den Plads, der omtales i Dio Chrysostomos' 36te Tale p. 81 R, hvor Borystheniterne

samles for at høre den berømte Taler: τὸ τοῦ Διὸς ἱερόν, οὐπερ εἰώθασι βουλεύεσθαι. Καὶ οἱ μὲν πρεσβύτατοι καὶ οἱ ἐν ταῖς ἀρχαῖς κύκλῳ καθίζοντο ἐπὶ βάθρων, τὸ δὲ λοιπὸν πλήθος ἐφειστήχεσαν· ἦν γὰρ εὐρυχωρία πολλή πρὸ τοῦ νεῶ.

Efter Skriften at dømme er denne Indskrift vistnok ældre end Geternes Erobring. Den store Indskrift er derimod en Del yngre; den henhører formodentlig til den sidste Halvdel af 2det Aarh. e. Chr. Den er fuldstændig, naar undtages at enkelte Gange det sidste eller de 2 sidste Bogstaver i Randen til højre ere stødte eller slidte af, men Restaurationen er aldrig tvivlsom. Her har det ogsaa knebet med Pladsen, og Stenhuggeren har af og til maattet gjøre det sidste Bogstav i Linien mindre end de andre. I Linierne 35—39 var der en lille Beskadigelse i Stenen, som Stenhuggeren maatte springe over, men der er intet Hul i Texten. Derimod maa det i høj Grad beklages, at Stenhuggeren har været i en ualmindelig Grad skjødesløs. Han har ikke blot glemt enkelte Bogstaver som V. 18 *ηττν* for *ἡττον*, 34 *εχομιδης* for *ἐχομιδῆς*, 17 *ις* for *εἰς*, 8 *εισεφε* for *εἰσέφερε*, men han har ogsaa V. 30 skrevet *μεγάλην* for *μεταλλαγὴν*, og paa 3 Steder har han oversprunget betydeligt, maaske en hel Linie, i det ham foreliggende Manuskript, nemlig V. 3 før eller efter Navnet, 27 efter *τῶν* og 34 efter *αὐτόν*. Det overflødige *τε* V. 29 tyder derimod næppe paa nogen Lakune, men skal vel ligefrem udslettes. — Retskrivningen frembyder intet usædvanligt; *ι* subscriptum udelades altid, se V. 3, 21, 30, 33, 37, 40; *ει* for *ι* er overordentlig hyppigt, se 4, 12, 13, 17, 20, 23, 24, 33, 38. Af sproglige Ejendommeligheder frembyder Indskriften heller ikke synderligt; man kunde nævne V. 29 *ἐνένκασα* for *ἐνεγκοῦσα*. Stilen er derimod paa flere Steder saa opstyttet og forskruet, at man kan se, man befinder sig i de senere Sophisters Tid. Det er ikke muligt at give en nogenlunde forstaaelig Oversættelse uden at tage sig betydelige Friheder. Jeg vil særlig fremhæve V. 4 *ἐπιβεβηκότα τοῖς τῆς πολιτείας ἔργεσιν*, 5 f. *ἔδοξίμασεν αὐτοῦ ἢ πεῖρα τοὺς κόπους*, 9 *πάσης χειροτονίας ὀλοκλή-*

ρίαν ἐπεδείκνυτο, 13 ὑπόδειγμα τῆς τῶν καλῶν ὁμοιότητος (et Mønster paa ideal Stræben), 22 f. συγγενικὸν πάθος ἐπεδείκνυτο, men det samme Præg er udbredt over det Hele.

ΕΠΙΑΡΧΟΝΤΩΝΤΩΗΠΕΡΙΟΜΥΑΛΑΚΟΝΕΥΡΗΣΙ
 ΒΙΟΥΜΗΗΟΣΠΑΗΗΜΟΥΙΒ'ΕΔΟΖΕΝΤΗΒΟΥΛΗ
 ΚΑΙΤΩΔΗΜΩΚΑΡΖΟΑΖΟΗΑΤΤΑΛΟΥΑΗΔΡΑΚΑ
 ΛΩΣΕΠΙΒΕΒΗΚΟΤΑΤΟΙΣΤΗΣΠΟΛΕΙΤΕΙΑΣΙΧΝΕ
 5 ΣΙΚΑΙΖΗΛΩΣΑΗΤΑΒΙΟΗΑΛΟΙΔΟΡΗΤΟΝΕΔΟΚΙ
 ΜΑΣΕΝΑΥΤΟΥΗΠΕΙΡΑΤΟΥΣΚΟΠΟΥΣΕΝΤΕΓΑΡΤΑΙΣ
 ΚΟΙΝΑΙΣΧΡΕΙΑΙΣΑΥΘΑΙΡΕΤΩΣΛΕΙΤΟΥΡΓΩΗΑΝΕ
 ΠΙΖΗΤΗΤΟΝΠΟΝΟΗΕΙΣΕΦΕΚΑΙΦΘΑΗΩΗΤΑΣΕ
 ΠΙΤΑΓΑΣΠΑΣΗΣΧΕΙΡΟΤΟΗΙΑΣΟΛΟΚΛΗΡΙΑΗΕΠΕ
 10 ΔΕΙΚΗΥΤΟΠΡΟΑΙΡΕΣΕΩΣΜΕΝΟΥΗΗΗΤΟΙΑΥΤΗΣΕ.
 ΔΕΠΟΤΕΚΑΙΤΟΠΡΟΘΥΜΟΗΑΥΤΟΥΗΠΑΤΡΙΣΥΠΟΜΗ
 ΣΕΙΣΥΗΕΧΕΣΤΕΡΟΗΕΠΕΣΠΑΤΟΜΕΙΜΟΥΜΕΝΟ.
 ΤΩΗΑΡΙΣΤΑΠΟΛΕΙΤΕΥΟΜΕΝΩΗΤΟΗΒΙΟΝΥΠΟΔΕΙΓΜΑΤ..
 15 ΗΕΟΙΣΕΓΕΝΕΤΟΤΗΣΤΩΗΚΑΛΩΗΟΜΟΙΟΤΗΤΟΣΕΝΤΕΤΑΙΣ
 ΑΡΧΑΙΣΤΙΣΤΩΣΚΑΙΠΟΗΙΚΩΣΥΠΗΡΕΤΩΗΚΑΙΑΟΚΗΣΤΑΕΤ.
 ΤΑΣΣΟΜΕΗΑΚΑΤΟΡΘΟΥΜΕΝΟΣΕΝΤΑΙΣΠΡΟΣΤΟΥΣΓΕΙΤ..
 ΩΗΤΑΣΒΑΣΙΛΕΑΣΠΡΕΣΒΕΙΑΙΣΩΗΙΣΤΗΗΑΚΡΕΙΒΕΙΑΗ
 ΤΗΣΕΡΜΗΗΕΙΑΣΣΤΕΗΟΧΩΡΕΙΟΛΟΓΟΣΟΥΜΗΗΗΤΗ
 ΕΠΕΙΡΑΖΕΤΟΕΝΤΑΙΣΠΡΟΣΕΗΑΕΚΑΣΤΟΥΠΑΗΤΗ
 20 ΣΕΣΙΑΛΛΑΚΑΚΕΙΤΕΛΕΙΩΣΕΠΕΓΕΙΗΩΣΚΕΤΟΑ
 ΗΗΡΦΙΛΑΗΘΡΩΠΙΑΜΕΗΑΠΑΓΟΜΕΗΟΣΤΟΥΣΖΕ
 ΗΟΥΣΚΑΙΧΡΗΣΤΟΙΣΗΘΕΣΙΦΙΛΟΖΕΗΩΗΣΥΗΓΕΗΙΚΟ.
 ΠΑΘΟΣΕΠΕΔΕΙΚΗΥΤΟΠΟΛΕΙΤΩΗΔΕΕΙΤΙΣΑΥΤΩ
 ΣΥΗΕΜΕΙΖΕΗΗΚΑΤΑΣΥΗΑΛΛΑΓΗΣΑΦΟΡΜΗΗΗΚΑ
 25 ΤΑΣΥΜΒΙΩΣΕΩΣΣΥΗΗΘΕΙΑΗΟΥΔΕΛΟΓΟΣΧΩΡΗ
 ΣΑΙΔΥΗΑΤΑΙΤΗΗΕΙΣΑΥΤΟΗΕΥΗΟΙΑΗΑΛΛΑΚΑΙΠΕ
 ΡΑΤΩΗΓΗΣΕΜΑΡΤΥΡΗΗΤΟΥΣΥΠΕΡΦΙΛΙΑΣΚΙΗΔΥΗΟΥΣ
 ΜΕΧΡΙΣΕΒΑΣΤΩΗΣΥΜΜΑΧΙΑΠΑΡΑΒΟΛΕΥΣΑΜΕΗΟΣ
 ΔΙΟΔΗΕΠΙΤΟΥΤΟΙΣΗΤΕΠΑΤΡΙΣΧΑΛΕΠΩΣΕΗΕΗΚΑ
 30 ΣΑΤΗΗΕΠΑΥΤΩΣΥΜΦΟΡΑΗΚΑΙΤΗΗΜΕΓΑΛΗΗΤΟΥΒΙΟΥ

ΒΑΡΥΝΟΜΕΝΗ ΕΥΗΦΙΣ ΑΤΟΕ ΠΑΙΝΟΙΣ ΚΑΙ ΤΑΙΣ ΠΡΕΠΤΟΥ
 ΣΑΙΣ ΜΑΡΤΥΡΙΑΙΣ ΠΑΡΗΓΟΡΗΣ ΑΙΤΟΕ ΠΑΥΤΩ ΣΥΜΠΤΩ
 ΜΑΙΗ ΚΑΙ ΤΕΘΗΩ ΣΗ ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΖΩΣΙΝ ΕΝΤΕΙΜΟΣ ΣΤ.
 ΦΑΝΩ ΘΗ Η ΑΙΔΕ ΑΥΤΟΝ ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΚΟΜΙΔΗΣ ΟΤΙ Ο ΔΗ
 35 ΜΟΣ ΣΤΕΦΑΝΟΙ ΚΑΡΖΟ ΑΖΟΝ ΑΤΤΑΛΟΥ ΖΗΣΑΝΤΑ ΚΑ
 ΛΩΣ ΚΑΙ ΔΗΜΩ ΦΕΛΩ ΣΑ Η ΑΤΕ ΘΗ Η ΑΙΔΕ ΤΟΥ ΗΦΙΣ
 ΜΑ ΕΝ ΕΠΙΣΗΜΩ ΤΟ ΠΩ ΙΗ ΑΟΙΑ Η ΑΓΕΙ ΗΩ ΣΚΟΗΤ..
 ΠΡΟΤΡΟΠΗ Η ΕΧΩ ΣΙ Η ΕΙΣ ΤΟ ΜΕΙΜΕΙΣ ΘΑ Ι ΒΙΟ Η
 Ε ΠΑΙ Η ΟΥ ΜΕ Η Ο Η ΖΩ Ρ Ζ Α Η Ο Σ Η Ε Ι Κ Η Ρ Α Τ Ο Υ Τ Ο Υ Η
 40 ΦΙ Σ Μ Α Α Η Σ Τ Η Σ Ε Κ Α Ρ Ζ Ο Α Ζ Ω Α Τ Τ Α Λ Ο Υ Μ Η Η Μ Η Σ
 ΧΑΡΙ Η

- Ἐπὶ ἀρχόντων τῶν περὶ Ὀμφάλακον Ἐδρησι-
 βίου μηνὸς Πανήμιου δωδεκάτῃ ἔδοξεν τῇ βουλῇ
 καὶ τῷ δήμῳ [. . . .] Καρζόαζον Ἀττάλου ἄνδρα κα-
 λῶς ἐπιβεβηκότα τοῖς τῆς πολιτείας ἔγνε-
 5. σι καὶ ζηλώσαντα βίον ἀλοιδόρητον· Ἐδοκί-
 μασεν αὐτοῦ ἡ πείρα τοὺς κόπους· ἔν τε γὰρ ταῖς
 κοιναῖς χρεῖαις ἀνθαιρετῶς λειτουργῶν ἀνε-
 πιζήτητον πόνον εἰσέφε[ρε] καὶ φθάνων τὰς ἐ-
 πιταγὰς πάσης χειροτονίας ὀλοκληρίαν ἐπε-
 10 δείκνυτο. Προαιρέσεως μὲν οὖν ἦν τοιαύτης· ε[ῖ]
 δέ ποτε καὶ τὸ πρόθυμον αὐτοῦ ἡ πατρὶς ὑπομνή-
 σει συνεχέστερον ἐπεσπᾶτο, μεμνόμενος[ς]
 τῶν ἄριστα πολιτενομένων τὸν βίον ὑπόδειγμα τ[οῖς]
 νέοις ἐγένετο τῆς τῶν καλῶν ὁμούτητος, ἔν τε ταῖς
 15 ἀρχαῖς πιστῶς καὶ πονικῶς ὑπηρετῶν, καὶ ἀοκνῶς τὰ ἐπ[ι]-
 τασόμενα κατορθούμενος ἐν ταῖς πρὸς τοὺς γειτ[ν]-
 ῶντας βασιλέας πρεσβείαις, ὧν [ε]ῖς τὴν ἀκρείβειαν
 τῆς ἐρμηγείας στενοχωρεῖ ὁ λόγος· Οὐ μὲν ἤττ[ο]ν
 ἐπειράζετο ἐν ταῖς πρὸς ἕνα ἕκαστον ὑπαντή-
 20 σεσι, ἀλλὰ καὶ κεῖ τελείως ἐπεγερνύσχετο ἄ-
 νηρ· φιλανθρωπία μὲν ἀπαρόμενος τοὺς ξέ-
 νους καὶ χρηστοῖς ἤθεσι φιλοξενῶν συγγενικό[ν]*

- πάθος ἐπεδείκνυτο, πολειτῶν δὲ εἴ τις αὐτῶ
 συνέμειξεν ἢ κατὰ συναλλαγῆς ἀφορμὴν ἢ κα-
- 25 τὰ συμβιώσεως συνήθειαν, οὐδὲ λόγος χωρῆ-
 σαι δύναται τὴν εἰς αὐτὸν εὐνοίαν· ἀλλὰ καὶ πέ-
 ρα τῶν [.] γῆς ἐμαρτυρήθη τοὺς ὑπὲρ φιλίας κινδύνους
 μέχρι Σεβαστῶν συμμαχία παραβολευσάμενος.
 Διὸ δὴ ἐπὶ τούτοις ἦ τε πατρὶς χαλεπῶς ἐνέγκα-
- 30 σα τὴν ἐπ' αὐτῶ συμφορὰν καὶ τὴν μεταλλαγὴν τοῦ βίου
 βαρυνομένη ἐψηφίσατο ἐπαίνοις καὶ ταῖς πρεπού-
 σαις μαρτυρίαις παρηγορῆσαι τὸ ἐπ' αὐτῶ σύμπτω-
 μα, ἵνα καὶ τεθνῶς ἢ παρὰ τοῖς ζῶσιν ἔντεμος, στ[ε]-
 φανωθῆναι δὲ αὐτὸν [χρυσῶ στεφάνῳ, τὸν τε κήρυκα
 ἀναγορεῦσαι] ἐπὶ τῆς ἐ[κ]χομιθῆς, ὅτι ὁ δῆ-
- 35 μος στεφανοῖ Καρζόαζον Ἀττάλου ζήσαντα κα-
 λῶς καὶ δημοφελῶς, ἀνατεθῆναι δὲ τὸ ψήφισ-
 μα ἐν ἐπισήμῳ τόπῳ, ἵνα οἱ ἀναγεινώσκοντ[ες]
 προτροπῆν ἔχωσιν εἰς τὸ μεμειῖσθαι βίον
 ἐπανούμενον. Ζώρζανος Νεικηράτου τὸ ψή-
- 40 φισμα ἀνέστησε Καρζοάζῳ Ἀττάλου μνήμης
 χάριν.

I dansk Oversættelse vilde den lyde omtrent saaledes:

«Under de Embedsmænd, hvis Formand var Ompsalakos Heuresibios' Søn d. 12te i Maaneden Panemos besluttede Raadet og Folket [at hædre] Karzoazos Attalos' Søn [med en Guldkrans] som en Mand, der havde vandret skjønt paa Borgerlivets Vej og tragtet efter et dadelfrit Liv. Erfaringen har godkjendt hans Anstrængelser; thi naar Staten trængte dertil, paatog han sig frivillig Ydelser og tilbød Arbejde, man ikke havde begjært, og kommende Paabudene i Forkjøbet opfyldte han alle de Fordringer, enhver Afstemning kunde have gjort til ham. Saadan var hans Charakter; men dersom nogensinde hans Fædreland ved Paamindelse mere uafbrudt trak paa hans Beredvillighed, efterlignede han dem, der leve som de bedste Borgere, og blev

for Ungdommen et Mønster paa Lighed med det skønne, idet han baade tjente tro og arbejdsom i de Embeder, han beklædte, og uden Betænkning redelig udførte, hvad der blev ham paa-
lagt i Sendelser til Nabokongerne, Ting, hvis nøjagtige Forkla-
ring Talen er for fattig til at give. Ikke mindre blev han
prøvet i Forholdet til den enkelte, men ogsaa der saa man
Manden fuldstændig. Menneskevenlig tagende de fremmede
hjem til sig og behandelende dem gjæstfrit med god Omgang,
viste han en Stemning, som om han var deres Slægtning; men
dersom en af hans Medborgere kom i Berørelse med ham, enten
i Anledning af Forretninger eller ved dagligt Samliv, saa er det
umuligt for Talen at rumme den Velvillie, han viste ham. Men
ogsaa udover blev han rost, da han for Venskabs
Skyld udsatte sig for store Farer, idet han hjalp sine Venner
lige indtil Kejsernes Domstol. Derfor har ogsaa i Anledning af
dette hans Fædreland, der har taget sig Tabet af ham meget
nær og sørger tungt over hans Død, besluttet at trøste sig over
den Ulykke, der er overgaaet det ved hans Tab, ved Lovtaler
og ved de tilbørlige Vidnesbyrd, for at han ogsaa efter sin Død
kan være hædret iblandt de levende, og at bekrænse ham med
en Guldkrans, og at Herolden ved hans Begravelse skal udraabe,
at Folket bekrænser Karzoazos Attalos' Søn, som har levet et
skjønt og for Folket gavnligt Liv, og at opstille denne Folke-
beslutning paa et udmærket Sted, for at de, som læse den, kunne
blive tilskyndede til at efterligne et lovprist Liv.

Zorzos Nikeratos' Søn har opstillet denne Folkebeslutning
for Karzoazos Attalos' Søn til Erindring.»

Naar jeg ovenfor har sagt, at Stenhuggeren har oversprunget
hele Linier i den ham foreliggende Text, er dette ikke nogen
dristig Hypothese. Lakunen i V. 34 lader sig med Sikkerhed
supplere fra C. I. G. Nr. 2061, V. 12—14. Lige saa utvivlsomt
er det, at der i Begyndelsen af Indskriften mangler en Infinitiv
som *ἐπαινέσαι, στεφανώθῃναι* el. l.; den kunde staa i den 3die
Linie enten før eller efter Navnet, men maaske ogsaa i den 5te

efter *ἀλοιδόρητον*, thi *ἐδοξίμασεν* uden Overgangskonjunktion synes snarere at være Slutningen af en Sætning end Begyndelsen paa den hele Udvikling, skjøndt en lignende løs Forbindelse findes V. 21 efter *ἀνήρ*. Endelig vil enhver sikkert indrømme, at det V. 27 er umuligt at forbinde: *ἀλλὰ καὶ πέρα τῶν γῆς*. Det er næppe engang sandsynligt, at der blot har staaet *πέρα τῶν ὀρίων τῆς γῆς*, men, forudsat at *πέρα* er at forstaa lokalt, og ikke f. Ex. «ud over hvad der kunde ventes» eller noget lignende, vilde jeg tænke mig et saadant Supplement: *ἀλλὰ καὶ πέρα τῶν [τῆς πατρίδος ὀρίων τοῖς ὑπὸ Ρωμαίων ζῶσιν ἐπιτα]γῆς*; thi det derefter følgende *μέχρι Σεβαστῶν συμμαχία* kan næppe forstaaes anderledes end at han har hjulpet sine Venner i Retsager og Tvistemaal igjennem alle Instantser, selv indtil den øverste, Kejseren, og dette kunde dog ikke let blive Tilfældet ved Sager i Olbia selv, der var en saakaldet fri Stat, men skat-skyldig til barbariske Konger, uagtet disse som Romernes «Venner» atter vare paa mange Maader afhængige af dem (se Böckh C. I. G. II, p. 107); det kunde derimod let indtræffe ved Olbiopoliter, der boede i Romerriget, hvor Karzoazos kunde opholde sig en Tid enten som Gesandt fra sit Fædreland eller af anden Grund.

Flertallet *Σεβαστῶν* er vel næppe at forstaa om forskellige efter hinanden følgende Kejsere, men om to samtidig regerende Augusti, jeg tænker nærmest paa M. Aurelius og L. Verus, der regerede sammen 161—169. Ved *συμμαχία* maa tænkes paa Bistand som Sagfører, ligesom i det bekjendte Tergestinske Dekret 1, 35: «apud ipsum imperatorem causis publicis patrocinando.»

Noget af det, der først falder i Øjnene ved denne Indskrift, er Blandingen af barbariske og græske Personnavne, og dette ikke saaledes, at en barbarisk Fader har en græsk Søn, saa at man kunde sige, det var en indvandret Barbarerfamilie, der var bleven hellenisk, men omvendt Fædre med græske Navne have Sønner med barbariske; Sammenblandingen er altsaa fuldstændig

og det helleniske Element har ingen Overvægt. Et af disse barbariske Navne, Ompsalakos, er uden Tvivl det samme som findes i C. I. G. n. 2093: *Νεικήρατος Νεικηράτου δ καὶ Ὀμφαλμος*, men det er formodentlig læst urigtig der; paa denne Sten staar aldeles tydeligt *ΟΜΨΑΛΛΑΚΟΣ*.

Maanedsnavnet *Πάνημος* er ej blot bekjendt fra mange doriske Stæder, som Rhodos, Korinth, fra Sicilien, Bøotien og Macedonien, men ogsaa fra Delos, se Bulletin de Correspondance Hellénique V p. 26.

Jeg tilføjer et Par Brudstykker, som ere sendte mig i Papirsafttryk ved samme Lejlighed.

1.

ΘΕΟ	θεο
ΕΙΣΤΟΙΕΡΟΝΤΟ	εἰς τὸ ἱερὸν τὸ
ΟΛΕΩΣ	π]όλεως
ΕΠΕΡΩΤΑΤΟΝΚΥΡΙ	ἐπερώτα τὸν κύρι ον
ΤΙΑΝΠΟΙΗΣΑΝΤΕΣ	.. τίαν ποιήσαντες
ΣΧΑΛΕΠΩΝ	.. ς χαλεπῶν

2.

ΕΔΟΣΕΙΣ	ἔδος εἰς
ΗΡΙΩΝΜΙΣΘΩΣ	ηρίων μισθωσ ..
ΛΙΩΝΚΑΙΚΟΙΝΩ	.. α ζῶν καὶ κοινω . . .
ΙΠΑΝΤΑΤΑΥΤ	.. ι πάντα ταῦτ α
ΦΕΡΟΝΤΩΣΜΕ	δια φερόντως με . . .
ΝΗΙΔΕΤΗΓ	.. νη δὲ τῆ γ
ΟΔΟΥ	οδου